

kytaru, další bušili dřívky do rytmu a všichni společně zpívali o míru. Sotva by si někdo z nich mohl poslední válku pamatovat – někteří byli tenkrát malí a ostatní se ještě ani nenarodili. Dnes už nebyla válka, byl mír, a přesto tu teď tihle mladí společně snili o lepším světě. O světě, ve kterém nikdo neživoří, o světě, kde není bída každodenním hostem nebo otravným spolubydlícím. Snili o světě, kde žijí své sny. Ale takový svět neexistoval. Existoval jen jeden jediný velký svět. Chudý a zbídačený.

Když dozněl poslední akord, všichni se zvedli z prochladlé země a rozešli se zpátky do svých domovů nebo někam jinam. Mše, tak to muhle posezení říkali, skončila. Pokaždé končila touhle písní, ale ta nikdy nebyla úplná, vždy zazněla jen tahle sloka.

Adam, vytáhlý mladík se světlými vlasy a tmavými očima, s kytarou v ruce mířil špinavými ulicemi domů. Byla neděle – dnes už nemusel dělat nic. Žádná práce. Byl zaměstnaný v jedné velké firmě s počítači. Plat byl dost směšný, ale znal spoustu lidí ve svém okolí, kteří na tom byli ještě hůř, a to ho částečně uklidňovalo – ale trochu také sžíralo. Kolikrát už viděl na ulicích žebrat malé děti, to byla každodenní rutina. On sám dříve vysedával v ulicích, hrál na kytaru a před sebou měl položený klobouk. Časem pochopil, že tady to nemá žádnou cenu: všichni, co žijí v téhle čtvrti, jsou na tom podobně jako on. Ale Adam si nijak zvlášť nestěžoval. Někde v hloubi duše pořád věřil, že bude líp.

Bydlel jen kousek od mostu, v domě číslo 33, v prvním patře. Stavení vypadalo děsivě zдалky i zblízka, asi jako každý dům v téhle čtvrti. Oprýskaná omítka, leckde vysklená okna, špína. Vešel dovnitř.

„Anno!“ zavolal, ale nikdo mu neodpověděl.

S Annou žil už tři roky. Znali se odmalička z dětského domova. Když se tenkrát dali dohromady, nikdo nevěřil, že spolu vydrží tak

dlouho. Lidé, kteří je znali, občas tvrdili, že jsou až moc rozdílní. A možná měli pravdu. Adam to sám viděl. Anna se mu často smála, že je moc velký snílek; nevěřila v žádné vyšší síly, v nikoho, kdo jí pomůže v nouzi, nevěřila v pravé přátelství, a možná ani v pravou lásku, která vydrží až za hrob. Snažila se vidět svět prostě takový, jaký je... a někdy i horší.

U dveří stál velký starý kufr a dvě plné tašky. Najednou se z kuchyně vynořila Anna. Byla pobledlá a hubená, ale svým způsobem krásná.

„Jsi tu brzo,“ zašeptala a nervózně si prohrábla dlouhé, černé vlasy. „Co se děje?“ Adam kývl ke dveřím.

Neodpověděla. Jen sklopila hlavu a snažila se vyhnout jeho pohledu. Jemně jí přešel prsty po paži a zopakoval otázku.

Tentokrát pozvedla oči a zadívala se do těch jeho. Vylvila cosi z kapsy kalhot a podala mu to.

Fotografie. A na ní... malý človíček. Vlastně to ještě ani človíček nebyl. Nový život.

Na Adamově tváři se objevil úsměv. Možná nijak velký, ale upřímný. Bude otcem. Nedokázal si to představit – ale bylo to tak.

Upustil fotku na zem a natáhl se po Anně, aby ji objal. Ucukla.

„Jak můžeš mít takovou radost?“ řekla trpce.

„Budeme přece rodiče,“ odpověděl a znovu se jí pokusil dotknout. Ano, stalo se to, aniž to čekali, aniž cokoli plánovali. Ještě nedospěli do věku, kdy by s tímhle začínali počítat, ale stalo se a Adam to radostně přijal.

„A jak chceš to dítě uživit?“ odstrčila ho. „Nemáme dost ani sami pro sebe. Jak se chceš postarat o prcka?“ Najednou celá zbledla.

„Posaď se, zlato, promluvíme si o tom,“ řekl Adam jemně. Za ta léta, co ji znal, už věděl, jak se má chovat, když nastane zkrat. Jenže tentokrát nic nefungovalo.